

§ 42. 1. Po każdorazowym przebyciu przez statek trudnych warunków atmosferycznych należy niezwłocznie sprawdzić, czy materiały niebezpieczne lub ich opakowania nie uległy uszkodzeniu.

2. Jeżeli statek uległ awarii, na skutek której będzie konieczne wykonanie prac lub napraw w ładowni albo w pomieszczeniu zawierającym materiały niebezpieczne, kapitan statku może zarządzić wykonanie tych prac lub napraw, stosując uprzednio odpowiednie środki zabezpieczające.

3. Jeżeli w czasie podróży statku uległy uszkodzeniu opakowania materiałów niebezpiecznych, można dokonać ich naprawy, jeśli przepisy szczegółowe nie stanowią inaczej.

4. Jeżeli istnieje podejrzenie, że materiał niebezpieczny — z wyjątkiem klasy 7 — może wskutek uszkodzenia opakowania lub innych przyczyn spowodować bezpośrednie zagrożenie bezpieczeństwa, należy go wyrzucić za burtę lub zniszczyć w inny sposób; w odniesieniu do materiału klasy 7 może to nastąpić wyłącznie w wypadkach określonych przepisami szczegółowymi.

5. Po wyładunku materiałów niebezpiecznych należy sprawdzić, czy w ładowniach i pomieszczeniach nie pozostały materiały lub ich opakowania, a po wyładunku materiałów klasy 7 — spowodować zbadanie przez rzeczoznawcę ewentualności skażenia pomieszczeń lub ładunków.

§ 43. Wszystkie czynności istotne dla przewozu materiałów niebezpiecznych powinny być wpisane do dziennika okrętowego.

Rozdział 8

Przepisy końcowe.

§ 44. Minister Żeglugi ustali w drodze zarządzenia wykaz materiałów niebezpiecznych z podziałem na klasy, podklasy i kategorie oraz szczegółowe wymagania dotyczące bezpieczeństwa transportu morskiego materiałów niebezpiecznych, w szczególności w zakresie ich sztauowania i opakowania.

§ 45. Przepisy rozporządzenia dotyczące opakowań nie naruszają przepisów w tym przedmiocie, dotyczących innych rodzajów transportu.

§ 46. Traci moc rozporządzenie Ministra Żeglugi z dnia 29 maja 1963 r. w sprawie transportu morskiego materiałów niebezpiecznych (Dz. U. z 1963 r. Nr 25, poz. 147 i Nr 34, poz. 202, z 1967 r. Nr 22, poz. 104 i Nr 45, poz. 227 oraz z 1971 r. Nr 13, poz. 130).

§ 47. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Minister Żeglugi: w z. S. Perkowicz

56

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 31 stycznia 1974 r.

w sprawie przystąpienia Socjalistycznej Republiki Rumunii i Finlandii do Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR), sporządzonej w Genewie dnia 19 maja 1956 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 42 ustęp 5 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR), sporządzonej w Genewie dnia 19 maja 1956 r. (Dz. U. z 1962 r. Nr 49, poz. 238), zostały złożone Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dokumenty przystąpienia do powyższej konwencji przez Socjalistyczną Republikę Rumunii dnia 23 stycznia 1973 r. i przez Finlandię dnia 27 czerwca 1973 r.

Dokument przystąpienia Socjalistycznej Republiki Rumunii zawiera następujące oświadczenie:

„Socjalistyczna Republika Rumunii oświadcza, zgodnie z artykułem 48 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR), sporządzonej w Genewie dnia 19 maja 1956 roku, że nie uważa się za związaną artykułem 47 Konwencji stwierdzającym, że każdy spór między dwiema lub wieloma Umawiającymi się Stronami, dotyczący interpretacji lub stosowania Konwencji, który nie został rozstrzygnięty w drodze rokowań lub w inny sposób, może być wniesiony do Międzynarodowego Trybunału Spra-

wiedliwości na żądanie którejkolwiek z zainteresowanych Umawiających się Stron.

Socjalistyczna Republika Rumunii uważa, że tego rodzaju spory mogą być wniesione do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości jedynie za zgodą wszystkich stron w sporze w każdym indywidualnym przypadku.”

Zgodnie z artykułem 43 ustęp 2 powyższej konwencji weszła ona w życie dla Socjalistycznej Republiki Rumunii dnia 23 kwietnia 1973 r., a dla Finlandii dnia 25 września 1973 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że dnia 3 marca 1972 r. Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii powiadomił Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, iż zgodnie z artykułem 46 wymienionej konwencji będzie ona miała zastosowanie do wyspy Guernsey. W myśl artykułu 46 ustęp 2 powyższa konwencja nabrała mocy obowiązującej w stosunku do wyspy Guernsey z dniem 1 czerwca 1972 r.

Minister Spraw Zagranicznych: S. Olszowski